

5. Maják na konci vesmíru

„Ááááách,“ provedl hluboký nádech muž ležící na prkně se svíčkami kolem hlavy.

„Ááááách,“ natáhl do plic vzduch podruhé, jakoby chtěl ověřit, že skutečně dýchá.

„Ááááách, to je taková lahoda. Už sem nevěřil, že budu ještě někdy dýchat,“ posadil se a začal rozhlížet. Byl ve skromné místnosti s hliněnou podlahou, dřevěným stolem, třemi židlemi, skříní a zašlým malým zrcadlem.

Vstal a šel si prohlédnout sám sebe.

„Hongu, Hongu, ty teda vypadáš,“ prohrábl prsty vlasy a dlouho neholený vous.

Do místnosti vstoupila přírodně oděná stařena, vykřikla a upadla do mrákot.

„Ženská, co řvete? To ste ještě neviděla člověka vstát z mrtvých?“ řekl a šel ženě pomoci.

„Hergot babizno, ty seš těžká potvora,“ nadával pod vousy, když ji ukládal na prkno mezi svíčky.

„A kde mě to kurva vlastně vyplivlo?“ přemýšlel nahlas a jediný způsob, jak to zjistit, bylo vyjít ven.

„No tak to mě poser,“ zamručel, když pozoroval domorodou vesnici postavenou z hliněných chatrčí, zaplněnou domorodě oblečenými domorodci, kteří vykonávali různorodé domorodé činnosti a jichž zanechávali v okamžiku, kdy zaregistrovali Honga. Pak začali šíleně řvát a upadat do bezvědomí.

„No do prdele, primitivní idioti zažili svoje první zmrtvýchvstání,“ pomyslel si Hong a začal nahánět domorodce.

„Uklidněte se! Hlavně klid, to je v pořádku, to se občas ve vesmíru stává.“

Jenže nikdo ho neposlouchal do doby, než ze země sebral nějaký poklice a začal jimi vzájemně o sebe mlátit. Všechno ustalo a padlo na kolena hlavou k zemi.

„No tak takhle je to lepší. Teď mě pořádně poslouchejte,“ začal mluvit ke klečícím.

„Posloucháme tě, Bože!“ odpověděl dav.

„Poslouchejte mě fakt dobře, protože znovu nic opakovat nebudu. Za prvý se takovýhle věci ve vesmíru dějou, takže si na ně rychle zvykněte. Za druhý nejsem bůh, protože zmrtvýchvstání je normální a už byste na něj měli bejt odteď zvyklý. Za třetí potřebuju vědět, jestli tady na planetě někde přistávají kosmický lodě. Za čtvrtý, jmenuju se Hong. Rozumíte?“

„Bože, cože...?“ promluvil jeden z domorodců.

„Já nejsem žádný bůh, já sem Hong,“ řekl Hong a zabil ho nožem, „jestli tady ještě někdo cekne něco o bohách, tak je mrtvej a rozhodně se nevrátí, jasný?“

„Bo...“, promluvil další a znovu zasvištěl nůž.

„Co sem kurva povídal?“ setřel Hong krev z čepele zbraně.

„Bu... bu...“, začal mekotat opatrně další domorodec.

„Co bu...?“

„Bu... bubudovy, tam u hřmících hor,“ pokračoval muž a pozvedl hlavu, aby lépe viděl Hongovi do tváře.

„Co tam je?“ přivřel Hong oči.

„Ohnivě sloupy přivázejí a odvázejí boh... lidi jako vy. Občas sem přicházejí a mění šperky a železné nástroje za sluneční kámen,“ ukázal domorodec skleněnou bižuterii kolem krku a bronzový nůž.

„Se ani nebudu ptát, co myslíš tím slunečním kamenem,“ řekl Hong a pohlédl směrem k horám.

„Čeká mě pěkně dlouhá cesta,“ pomyslel si a hned nezaregistroval skupinku domorodců, kteří k němu tlačili vozík.

„Co to?“ nechápal.

„Sluneční kámen,“ řekl jeden z mužů a sundal krycí hadr. Honga ozářila mocná barva nejčistších nugetů velikosti kokosových ořechu, jaké ještě v životě neviděl.

„No ale to mě poser,“ konstatoval a vzal jeden do ruky.

„Hongu, jestli chceš, vem si jich co uneseš. My toho máme hodně,“ pověděl další chlap.

„Tak to se nebudu upejpat, protože nemám ani vindru, abych se vám odvděčil za pohoštění,“ nabral Hong několik nugetů a uložil do batohu.

„Tak vám všem pěkně děkuju a už musím jít o barák dál,“ rozloučil se a zamířil k lesní stezce, o které doufal, že ho dovede k horám a tím pádem i k civilizaci.

Domorodý kmen zůstal osamocený a zmatený.

„Měli bychom do svitků pro budoucnost zaznamenat dnešní zkušenost. Jenom Bůh sám může dokázat svoji vlastní neexistenci,“ řekl jeden z domorodců a sledoval odcházejícího Hongem.

„Bože, to byli dementi, proč sem se musel probudit zrovna tady?“ přemýšlel Hong, když se prodíral příliš nevyužívanou stezkou.

Šel asi deset kilometrů, než narazil na silnici. Chvíli kontroloval směr a pak se vydal směrem, kterým tušil přítomnost kolonie. Minulo ho několik nákladních vozů, jenž mu však nezastavily a čeho si všiml hned bylo, že vozy neměly kola.

Z toho bystře vyvodil, že přichází k vyspělé civilizaci, která by mohla zvládnout cestu do vesmíru. To ho povzbudilo a přidal do kroku. Sem tam pokoušel znamením zastavit projíždějící vozidlo, ale nikdo nezastavoval.

„Ignoranti,“ pomyslel si a nepřestával v chůzi.

Noc ho zastihla na cestě, takže si ustlal v příkopu a hlavu vypodložil batohem plným zlatých nugetů. Tenhle polštář ani trochu netlačil.

Ráno Honga probudil jemný deštěk, který ho přinutil vstát a pokračovat po blátivé krajnici silnice. Ze stromů kapaly kapky vody a na obzoru z hor sestupovala duha.

„Na konci duhy bývá poklad,“ proběhlo jeho mozkem.

Šel celý den a už ani nezkoušel stopovat, protože věděl s jistotou, že nikdo nezastaví. V pozdní odpoledne však spatřil cíl svého putování. Stromy zmizely a vyšel do holého prostoru, v němž spatřil cihlové stavby a na pozadí pod horami menší kosmické přístaviště.

Radostí nadskočil a přidal do kroku. Místní slunce zapadalo a když dorazil do skutečné civilizace, byla již tma.

No civilizace, ocitl se v malé obchodní stanici čtvrté cenové kategorie, jejíž špinavý zevnějšek jasně prozrazoval, že místní obchodníci mají chování středověkých kolonizátorů. Zotročení domorodci v nuzném oblečení vykonávali podřadné úkony pod bedlivým zrakem dozorců, kteří je trestali bičem za jakékoliv vybočení z práce.

„Tady se budu muset dobře hlídat, vládne tu divokej západ,“ pomyslel si Hong a šel rovnou k letišti, kde chtěl vyřešit odvoz.

Potěšilo ho, že na startovací rampě byl připraven raketoplán, okolo kterého pobíhala skupina servisních techniků a prováděla předstartovní přípravu.

Přepravní kancelář poznal rychle a ocenil, že současně slouží jako certifikovaný prodejce zboží společnosti Pong & Co. Byl velmi rád, že se probudil v Mléčný dráze, což bylo vlastně skoro doma. Zaklepal na stažené okénko a čekal, jestli někdo zareaguje.

Po opakovaném prudkém mlácení do výdejního otvoru přišel špinavý zarostlý chlap, který navíc kouřil nějaký odporný tabák a táhl z něj chlast.

„Co chceš?“ zeptal se.

„Pryč odsud,“ odpověděl Hong. Špinavec ho sjížděl pohledem a nevěděl, co si má myslet.

„To by chtěl každej, ty ale nevypadáš jako domorodá špína,“ řekl.

„Vypadám snad jako domorodec?“

„Cizinče, to ne, ale nepamatuju si, že bys tudy prošel a tohle je jediná stanice na planetě, odkud se dá odstartovat. A to není levný,“ pověděl muž za přepážkou.

Hong se nadechl, protože tuhle otázku očekával a měl vymyšlený, že bude lhát.

„No, neprošel, sem tady asi vstal z mrtvejch,“ nadechl se Hong a pokračoval, „ne ve skutečnosti sem prospektor a hledám zdroje. Moje mateřská korporace mě tady vysadila před půl rokem, protože tahle planeta je kurevsky bohatá.“

„Hm, to my víme. Je něco co nevíme a měli bychom vědět?“ zaujala lež chlapa.

„To co vám tahaj místní domorodci je úplný hovno oproti tomu, co je na druhý straně týhle zóny. Zařídte mi odvoz a já vám pomůžu zbohatnout. Tady je záloha,“ vyndal Hong z kapsy nuget zlata velikosti vlašského ořechu.

Špinavci zasvítily oči a nenechal se dlouho přemlouvat.

„Ale bude vás to něco ještě stát,“ řekl a zvedl telefonní sluchátko, vytočil číslo a kamsi zavolal.

„U raketoplánu vás bude čekat týpek, kterej vás odsud odveze a teď povídejte,“ skončil muž hovor a napjatě vyčkával.

„Dejte mi tužku a papír, napíšu vám souřadnice pozemků, který kupte. Do půl roku přiletí těžební společnost a kdo u toho bude první, ten vyhraje jackpot,“ řekl Hong a napsal na papír čísla, která mu právě proletěla hlavou.

Poděkoval a odešel.

Na rampě u raketoplánu už čekal o něco lépe vypadající frajer v čistém oblečení, který již byl pravděpodobně informován.

„Tak kam to bude, pane vachmajstr?“ zeptal se žoviálně.

„Tahle skořápka nevypadá jako hvězdolet, takže se potřebuju dostat někam, kde je mezihvězdněj provoz. Dobře zaplatím,“ odpověděl Hong.

„Fajn, dostanu vás k okraji planetární soustavy na obchodní stanici, tam už si stopnete koho budete chtít.“

„To zní jako férová nabídka,“ řekl Hong a vytáhl z kapsy zlatý ořech.

Chlapík si ho prohlédl a podíval se po svém pasažérovi.

„Odlet za půl hodiny.“

Hong byl rád, že je konečně ve vesmíru. Někam se pohnul a neměl moc času, aby našel Kapitána Blázna. Informace, které měl v hlavě, ho nesmírně tížily a kdyby se kdokoliv dozvěděl cokoli o tom, jaké události přicházejí, nastala by šílená panika.

Velitel raketoplánu ho zavezl přesně tam, kam slíbil a s vděkem se rozloučil, protože v kapse ho hřál papír se souřadnicemi pozemků.

Sředně velká obchodní stanice s několika doky pro zaparkování mezihvězdných nákladních lodí, skladovacími prostory a malou částí vyhrazenou pro obchody, bary a bordely, nebyla ničím výjimečná. Zamířil do první občerstvovny, na kterou narazil a kde chtěl nabrat síly a získat nějaký informace.

„Barmane, prosím jedno pivo a jednu informaci,“ řekl Hong a rovnou položil na pult malý nuget velikosti lískového oříšku.

„To bude víc než jedno pivo a jedna informace,“ vzal zlato barman ze stolu.

„Potřebuju jedno dobře vychlazený pivo a jednu dobrou informaci. Nic víc,“ odpověděl Hong a měl takový velmi klidný obličej.

„Jasný, víc se ptát nebudu, protože víc vědět nepotřebuju. Já si rád svý hosty vyslechnu, když chtějí znát můj názor, tak jim ho povím a poctivě vychlazený pivo je moje živobytí,“ pousmál se barman a roztočil tupláka.

„Co byste rád věděl?“ položil před Honga orosenou sklenici. Ten ji vzal do ruky a labužnický polovinu vypil.

„Jo, tak tohle pivo je přesně tak, jak si pamatuju, že má pivo chutnat. Teďka tu informaci,“ pochválil Hong pivo a zamyslel se.

„Potřeboval bych odsud bezpečnej odvoz někam co nejbliž k Zemi,“ řekl.

Barman chvíli přemýšlel.

„Hm, je vám člověče jasný, že jsme dost daleko od Sluneční soustavy a cesta tam nebude levná?“

„To mi říkaj všichni, že ste tu drahý a problém s tím nemám. Víš o někom?“ zasmál se Hong.

„No, o někom bych věděl. Vidiš támhletoho týpka s jednou nohou? Jmenuje se John Silver a možná by ti mohl pomoci.“

„Myslíš, jo?“ podezřívavě zkoumal Hong sedícího muže.

„Určitě, je to starej poctivej pirát. Na čem se s ním domluvíš, to prostě platí.“

„Pirát jo?“

„V důchodu, už je starej a hlavně se žíví vyprávěním historek turistům. Má jich fakt hromadu,“ řekl Barman a začal točit piva pro zákazníky, kteří dopíjeli své sklenice.

„Výborně, děkuju za doporučení,“ dopil Hong tupláka, poděkoval a šel k jednonohému.

„John Silver?“ zeptal se beznohého muže.

„Jo, co chceš?“ odsekl.

„Pryč odsud,“ řekl Hong.

„To by chtěl každej a není to levný,“ pověděl John.

„To už vím, tady je záloha,“ položil Hong na stůl zlatý nuget.

„Výborně, sme domluvený a odlítáme právě teď,“ zasmál se John a dřevěná noha zaklapala o podlahu.

„Barmane, platím svoje dluhy a mizím z týhle díry,“ hodil zlato barmanovi a pyšně odešel.

„Jen chci předem říct, že moje Hispaniola může vypadat jako popelnice, ale není tomu tak,“ řekl před vstupem do doku.

„No, ale nemá k tomu daleko,“ odpověděl Hong, když spatřil vrak, kterým měl odsud odletět.

„Kam bys vůbec panáčku rád?“ zeptal se John.

„Co nejbliž k Zemi,“ pověděl Hong a doufal, že tuhle cestu přežije.

„Kam přesně?“

„Titan bude stačit,“ řekl Hong a vstoupil do staré pirátské kosmické lodi.

Johnova noha klapala po kovové podlaze a Hong musel uznat, že vydávala velmi charakteristický zvuk.

„To je pravý dubový dřevo. Takový nohy se už dneska nevyráběj.“

„Pane Silver...“

„Říkej mi ty vole Johne a nakoupils nějaký pivo na cestu?“ zahuhlal pirát a vydal jakýsi hrdelní zvuk.

„Johne, nekoupil,“ řekl Hong a prudce sebou trhl, protože na něj zaútočil papoušek.

„Mrtví nemluví,“ křičel pták papouščími hlasem.

„Flinte, uklidni se, to je náš host,“ poklepal John rukou na vlastní rameno a pták se na něj usadil.

„Samé dukáty,“ promluvil ještě jednou a pozoroval papouščíma očima cizince.

„Je robotičkej, nejlepší strážce lodi jakýho můžeš mít. Jeho zobák je fakt vražednej, když přijde na věc. A teď ještě skoč pro ty lahváče a vem pro jistotu víc basiček,“ pověděl John a pajdal k odrbanému velitelskému křeslu.

Hong se otočil a odešel k asijské večerce, kterou minuli cestou.

Když se vrátil s nákupem piv, John Silver měl nahozené motory a celá loď sebou šíleně třásla. Správa doků uvolnila magnetické kotvy a Hispaniola se začala lehce houpat ve vlnách beztíže.

Hong naskládal piva do velké ledničky a otevřel dvě, které sebral asijsci z chladáku.

„Budem muset počkat, než se vychladí, tyhle dvě sou ale tak akorát,“ podal jedno Johnovi, který se zhluboka napil a sešlápl pedál.

Přetížení z akcelerace vmáčklo Honga do křesla, z jehož opěrky hlavy ucítil všelijaké pachy po předchozích sedících.

Když Hispaniola odletěla dostatečně daleko, John Silver otevřel hyperprostor a vklouzl do nadsvětelného světa. Loď se otřásla a ze stropu popadaly drobné součástky.

„Je to s ní těžký, stará loď ze který občas něco vypadne a přitom stále funguje. Přines mi další pivo,“ řekl John a sledoval poočku Honga. V jeden krátký okamžik koncem berle nadzvedl vršek batohu a znalecky ocenil množství zlata.

„Je tam toho hromada, Johne. Chceš mě okrást?“ promluvil Hong, když otevíral ledničku a v odrazu dveří spatřil Johna. Ten leknutím cukl, až mu berle upadla.

„Nééé, já sem...“

„Já doufám, že si jen zvědavej, protože jinak bych tě musel zabít a ukrást tuhle plechovku. A to by nestálo za to zlato, nemyslíš?“ dokončil větu Hong.

„Jááá sem, byl jenom zvědavej, koho vlastně vezu,“ řekl opatrně John.

„Johne, koho vezeš?“ přemýšlel Hong, otevřel lahev a pokračoval.

„Ber to tak, že vezeš zmrtvýchvstalého posla velmi špatných zpráv, kterýho nechceš nasrat.“

John sebou trhl a protože nevěděl, co si má myslet, tak raději popadl nabízené pivo a přitůkl na zdraví.

Silver se už dál nevyptával, věnoval pozornost pití piva, sledování kontrolek a vyprávění neuvěřitelných historek, jenž zažil s posádkou kapitána Flinta.

„Hongu,“ povídal silně opilý starý vesmírný vlk, „Flint byl ďábel, kdo s ním vyjebal, toho protáhl spárou mezi motory. Málokdo to přežil a když přežil, byl úplně znetvořenej od popálenin, až to hezký nebylo.“

„Co se s ním stalo?“

„S částí posádky odjel na jednu zastrčenou planetu, kde schoval svůj poklad, zabil všechny lidi a odešel do důchodu, kde spokojeně umřel. No a my ten poklad hledáme dodnes, protože někde schoval mapu, kvůli který se lidi zabíjej.“

„A ty se toho neúčastníš?“ zeptal se Hong.

„Já už sem starej a ty mě odměníš bohatě,“ odpověděl Silver a spokojeně polaskal hrdlo lahve.

Cesta hyperprostorem ubíhala poklidně, akorát Hong věděl, že vyměšování musí nechat až po přistání, protože Johnův záchod byla čistá hrůza sama. Něco tak zesraného neviděl ani ve světě mrtvých.

Jestli teď někdo očekává dějový zvrat, přepadení, přesun v čase nebo dokonce znovuzabití Honga, tak má právě příležitost vyjádřit hlasitě zklamání, dát si sprchu, ubalit jointa nebo uvařit kafe.

Hispaniola vyskočila z hyperprostoru na okraji Sluneční soustavy.

„Proč zrovna Titan?“ položil John po delší době osobní otázku.

„Protože tu je člověk, za kterým jedu a který je schopen unést tíži informace v mé mysli.“

„Kdo to je?“

„Kapitán Blázen a jeho ochránce Pong.“

„Ale to si děláš prdel!“ vykřikl John.

„Nedělám, dělal sem s nima na vyhlazení Zakázaný říše,“ odpověděl hrdě Hong.

„No ty vole, kamaráde, to byla akce. Nejsledovanější přenos v dějinách celogalaktický datový sítě. Já sem u toho uhcával,“ svítily Johnovi nadšením oči.

„Jo, bylo to tenkrát hodně hustý, ale nebyl sem u toho až do konce.“

„Jakto, co se stalo?“

„Johne, musel sem se obětovat, aby mohl Kapitán žít.“

„Počkej, to seš ty, ten debil Hong, kterej se svojí lodí úplně zbytečně vletěl do dráhy nepřátelskejm střelám!“ rozesmál se John, až se křeslo otřásl.

„Jo, to sem já,“ odsekl Hong, protože netušil, jak moc se jeho smrt rozkřikla.

„Člověče, těch memů, co pak lítalo po galaktickejch auditkách. Dokonce jeden byl i s Hitlerem,“ nepřestával s výsměchem John.

„No jo, ale teď už zamiř k Titanu a zkus přistát na stanici.“

„Seznámíš mě s Kapitánem Blázem?“ přestal se konečně John smát a vzal řízení pořádně do rukou.

„Šéfe, na baru je nějaký divnej chlap a tvrdí, že ho budeme znát,“ přišel Pong k Blázovi, který oknem pozoroval dění v podniku.

„Jakže se má menovat?“ ptal se Kapitán, který sjížděl zrakem barový pult.

„Šéfe, říká si Hong.“

„Tak říkáš Hong? To jméno je mi známý, ale ten debil je mrtvej, ne snad?“ nechápal Kapitán.

„Šéfe, vypadá to, že vstal z mrtvejš.“

„Pongu, tak ho přiveď a poslechneme si jeho historky ze záhrobí,“ řekl Blázen a začal balit brko.

„Kapitáne Blázne, já sem tak rád, že se znova potkáváme. Mám nějaký informace, který musíte vědět,“ vyhrkl Hong, když ho vpustili do VIP prostor.

„No, vypadáš člověče jako Hong, ale Honga sem viděl umřít. Tenhle beznohej kokot je kdo?“ otočil se Blázen k Johnovi Silverovi, který přišel také.

„Já sem skutečně Hong a tohle je John, přivezl mě sem.“

„A Hongu, dlužíš mu nějaký prachy za cestu?“ zeptal se Kapitán.

„Pane Kapitáne Blázne, nedluží mi nic, zaplatil dobře a když řekl, že potřebuje nutně za váma, tak sem vás chtěl vidět. Vyhlazení Zakázaný říše je už teďka legendární vyvražďovací akce, jaká kdy proběhla.“

„Kapitáne, to je John Silver z Flintovy posádky,“ naklonil se k Blázovi Karlos.

„To byla spíš Pongova práce,“ řekl Kapitán Johnovi a pak se otočil.

„Karlasi, nevim byl kapitán Flint, ale jestli tě to zajímá, tak tady našeho jednohého hosta proved' a kup mu něco na baru jako poděkování za doručení údajnýho Honga.“

„Kapitáne milerád,“ sebral Karlos svoje narkonáčiní ze stolu a ujal se Johna.

„Miluju historky o kapitánovi Flintovi. U Madam Kawasaki sem potkal nějakýho Billa Bonese, kterej se chlubil jakousi mapou k pokladu na planetě Kostlivců.“

„Příteli Karlasi, ty si potkal starýho zrádce Billa? Tak to si pojďme dát pivo, protože mám spoustu vzpomínek na starou partu. Vás mi seslalo samo nebe,“ rozsvítily se Johnovi nadšením obě oči.

„Šéfe, co budeme teďka dělat?“ promluvil Pong, když Karlos odešel s Johnem posedět k baru.

„Musíme dořešit tady toho typa, kterej o sobě tvrdí, že je Hong,“ odpověděl Blázen.

„Můj vůdce, byla by tu jedna možnost, jak ověřit jeho pravost.“

„Kokote jaká?“

„Můj vůdce, kompletní celotělní sken a fyzikálně-chemický rozbor. Číňané na ústředním výboru zanechali identifikační stroj, který zvládne rozpoznat i klonovací technologie.“

Kapitán Blázen se zamyslel a chvíli jen tak pokuřoval brko.

„Dobrá, odveď ho a pak mi řekni, co si zjistil,“ řekl a otočil se.

„Hongu, nebo kdo vlastně si, když projdeš Kokotovým testem, povíš mi, proč ses údajně vrátil z mrtvejš.“

„Kapitáne Blázne, co mám udělat, abyste mi konečně uvěřil...?“ sklesle promluvil Hong.

„Projdi testem,“ odsekl Blázen a přemýšlel, jestli není příliš přísněj. Došel však k názoru, že přísnosti není nikdo dost, zvlášt' když se nějaký frajer ohání zmrtvýchvstáním.

Kapitán Blázen seděl u stolu s Pongem, Karlosem a Johnem a hltal příběhy. Musel uznat, že Silvera úplně neodhadl a ač si stále myslel, že bude pořádným křivákem, storky z něj padaly výborný. Ještě nikdy nepotkal piráta ze starých časů dobývání Galaxie.

„A to ste fakt zajatý posádky zabíjeli?“ ptal se Pong.

„Jo, kapitán Flint byl krutý a nekompromisní muž,“ řekl John a poklepal dřevěnou nohou, „ale ženy a děti šetřil. Ty nezabíjel. Někdy.“

„Rozumím,“ zasmál se Pong, rýsoval lajny a v duchu si představoval, jaké by bylo být pirátským kapitánem.

Z příjemného snění ho vytrhl Kokotův příchod.

„Můj vůdce, mám skvělé správy.“

„Sem pravej!!!“ křičel z dálky Hong.

„Fajn, tak se posaď a řekni mi, co máš vlastně na srdci tak důležitýho, že si musel vstát z mrtvejch. To není úplně normální a nevím, jak často se takový události stávají,“ řekl Blázen a zapálil brko.

„Kapitáne, sem tam se bytosti vrací ze světa mrtvých, máme několik takových událostí zdokumentovaných,“ dodala Urga.

„Má pravdu,“ souhlasil Hong, „Kapitáne Blázne a můj návrat je ten nejmenší problém. Velmi brzo vstane z mrtvých největší zlo, jaké jste kdy potkali.“

„Hongu, jaký zase kurva zlo?“ zamručel Pong a natáhl lajnu perníku.

„Říkám, už ste je potkali. Jmenujou se Matkopíchač, Kokot, Sráč, Čůrák, Vohnout, Análník, Šoustal a Pičín a říkaj si Temný kolegium.“

„A to si děláš prdel, ty vole,“ vytřeštil oči Blázen a brko mu vypadlo z huby.

„Cože kurva...?“ padal zase Pongovi perník z nosu.

„Neskákejte mi do řeči, to není všechno. Ti zmrdi se domluvili s vrchním eunuchem Ho a Zakázaným císařem,“ povídal Hong.

„Co kurva domluvili?“ rozčíleně křičel Blázen.

„Pomstu, sou na vás pěkně nasraný a chtějí pomstu. Krutou pomstu a již brzo se z onoho světa vrátí do tohoto světa.“

„Hongu, Hongu, ty vole, to ses vrátil, aby sis z nás dělal prdel?“ nechápal Pong.

„Už byste mi měli věřit. Víte vy, jak je krucinál těžký se vrátit z toho debilního světa mrtvejch? Tam už se nikdo nedá znovu zabít, když se ho potřebujete zbavit.“

„Ech, ty vole, ty mi dáváš, mě se úplně kroučí mozek do Möbiovy pásky a nejsem daleko od toho, aby mi ho dvě virtuální ruce vyždímaly jak špinavej hadr nad hajzlem. Uvědomuješ si vůbec, jakěj dějovej zvrat si dokázal? Až mě z toho bolí hlava,“ chrлил Blázen proud slov a jeho mozek nechtěl zastavit tok myšlenek.

„Kapitáne Blázne, já vím, že vám to hlava nebere, ale musíte se snažit a pobrat to,“ povídal Hong a rozhlížel po zbytku posádky. V podstatě Pong, Urga a Karlos vypadali dost mimo, jenom Kokot měl nasazený svůj obvyklý obličej.

„Můj vůdce, je pravda, že lidstvo zmrtvýchvstání dlouho nezažilo a pravdu s Ježíšem znáte z první ruky, ale musíme se všichni sebrat a začít střizlivě uvažovat,“ řekl výrazným hlasem Kokot a chvíli počkal, než nastane pochopení.

„Šéfe, má pravdu kluk plechová, musíme se sebrat a vyjebat s nima podruhý,“ souhlasil Pong a nasál lajnu.

Obsluha přinesla vychlazený lahváče a Blázen spláchl šok z překvapení mocným lokem.

„Tak nám teda teďka pověz, jestli vůbec víš, kde k zmrtvýchpovstání má dojít? Víš vůbec něco konkrétního?“ promluvil.

„Už ste se uklidnili? Přesný místo nevím, protože to je hodně individuální záležitost. Já se probral například v domorodý vesnici a nebejt Silvera, tak se sem nedostanu, ale znám přibližně lokalitu, kde k tomu dojde.“

„A to je kde?“ položil Kapitán další otázku.

„V poslední výspě veškeré známé civilizace,“ pověděl tajemně Hong.

„A to je kde?“ padl stejný dotaz stejným hlasem.

„To místo je známo jako ‚Maják na konci vesmíru‘ a je posledním nejvzdálenějším bodem vesmíru, který lze v současnosti navštívit,“ odpověděl konečně na nejdůležitější otázku večera.

„Něco takovýho existuje?“ řekl nedůvěřivě Blázen.

„Můj vůdce existuje, ale i s pohonem od Musků nám bude cesta aspoň měsíc trvat. Tam se málokdo během života podívá.“

„Ty vole, Kokote, a jaktože sme tam ještě nebyli?“ nechápal Blázen.

„Můj vůdce, nebyla potřeba a nikdo z vás po takovém místě zatím netoužil a nepátral.“

„Kokote, ty si myslíš, že bysme nechtěli vidět bordel v nejzapadlejším koutě vesmíru? To si vážně myslíš?“ kroutil Pong hlavou.

„Ve vesmíru je spousta zapadlých koutů a všechny bordely vidět nemůžete,“ odpověděl suše Kokot, který nechápal to rozhořčení.

„Tak tenhle musíme vidět. Kdy maj vůbec ti zmrdi zmrtvejchvstát?“ rázně řekl Pong, jehož nos zachytil náznak nadcházejících bojů. Instinkty zabijáka radostně vypustily do těla dávku adrenalinu.

„Máme tak měsíc čas, než povstanou. Chtějí přijít s ohromnou armádou a příprava jim ještě nějaký čas zabere,“ odpověděl Hong, který pochopil, že Pong ucítil krev.

„Šéfe, musíme vyrazit okamžitě. Urgho, jdi nachystat řízky se salátem, za pět hodin odlítáme. Všechno jasné?“ vydal Pong rozkaz, protože ihned pochopil, že týhle akci musí velet jedině on sám.

„Pongu, velení je tvoje, pošli akorát přes Doktora zprávu Muskům, aby věděli, že se děje zase nějaký průser. Rozumíš?“ řekl Blázen, který věděl, že Pong je tím pravým mužem pro tuto drobnou nepřijemnou událost.

Pong velmi pečlivě hlídal čas odletu a nechtěl jakékoliv zdržení. Johna Silvera zanechali svému osudu, protože se velmi dobře bavil za úplatu vyprávěním historek o kapitánovi Flintovi. Vzhledem k výjimečnosti místa, jenž chtěli navštívit, celá Bláznova posádka vyrazila po delší době společně. Pouze Možečka s Mazlíčkem zanechali hlídat pozemskou Základnu před případným nebezpečím.

Kapka odstartovala přesně podle plánu, Pong seděl u ovladačů zbraní a sjížděl sjetým pohledem své soudruhy. Blázen spokojeně kouřil brko v kapitánském křesle, Kokot s Karlosem věnovali pozornost pilotáži, Jack diskutoval s Urghou a Frank strašně smrděl.

„Doktore, až budeš připravenej, otevři nám tunel do zkurvenýho daleka,“ zavelel Blázen.

„Kapitáne, je to zatraceně daleko, ale jsem připraven. Muskové vzkazují, že prý se na kolegium podívají, až budou mít čas,“ odpověděl Doktor, který kvůli délce letu zalezl do vaku, ve kterém se kdysi učil.

„Tak můžeme,“ mávl Blázen rukou a před Kapkou pilot otevřel horizont událostí.

Kosmická loď opustila běžný prostor a vstoupila do tunelu, který zkracoval vzdálenosti.

Je otázka, zda-li popisovat celý průběh letu, protože probíhal v nejtradičnějším duchu. Čtenář si již dokáže celkem živě představit bordel, který zavládl ve velitelském můstku.

Každopádně den před výstupem do běžné reality Kapitán Blázen musel třikrát opakovat rozkaz k ukončení zábavy a drobnému poklizení v prostorách lodi. Zvláště pozorovatelná dostala pořádně zabrat a Kokot fakt nestíhal odbíhat od řízení ke kýblu s koštětem.

„Hej, kokoti, už to říkám potřetí, ale konec zábavy. Musíme uklidit,“ hučel Blázen přísným přiožralým hlasem. Konečně ho začali všichni vnímat.

„Vnímáte mě konečně? Ti z vás, který fakt nemůžou, ať už nic nedělaj, zbytek musí trochu poklidit, zítra vystupujeme z tohodle divnýho meziprostoru.“

„Šéfe, fajn, jdu zkontrolovat stav zbraní,“ vymluvil se Pong z uklízení.

„Kapitáne, musím jít pomoci Kokotovi,“ pokračoval s výmluvami Karlos.

„Dělejte co musíte, ale někdo tady musí uklidit,“ nerudně řekl Blázen a zapálil brko.

„Kapitáne, asi to zase zůstane na mě,“ řekla Urgha a šla do skladu s úklidovými prostředky.

„Můj vůdce, červí díru opustíme za tři... dva... jedna... teď,“ odpočítával Kokot a před jejich zraky se znovu objevily hvězdy.

„Kokote, musíme ověřit pozici a to nám chvíli zabere,“ řekl Karlos, který rychle jezdil prsty po ovládacích panelech.

„Souhlasím, zapínám aktualizaci hvězdné mapy a spouštím triangulaci. Franku, máme nějaký signál z okolí?“ řekl Kokot a pracoval neuvěřitelnou rychlostí.

„Momoment, ssekenuju papásma,“ vykotal ze sebe Frank od kontrolních panelů anténního systému.

Uběhlo několik dlouhých minut, než zazněl radostný hlas operátora radiopřístrojů.

„Kakapitáne, mamám sisignál Mamajáku nana...“

„Dál už nic neříkej,“ zastavil ho Blázen a odklepl brko.

„Můj vůdce, má pravdu. Doktor se celkem trefil, za dvě hodiny jsme u nejvzdálenější stanice známé civilizace,“ potvrdil informaci Kokot a vložil do autopilota souřadnice jejich cíle.

„Šéfe, já už se tak těším na zabíjení,“ promluvil Pong a kontroloval jednu lodní zbraň za druhou.

Maják na konci vesmíru vesmíru nebo aspoň to, co se pod tím jménem schovávalo, byl terraformovaný kus kamene ve vhodné vzdálenosti od bezejmenné hvězdy, která měla jenom identifikační číslo a v běžných mapách byla dost obtížně k nalezení.

„Můj vůdce, tak jsme tady,“ řekl Kokot, když zastavil Kapku na orbitální dráze. Reprodukter komunikátoru zapraskal a promluvil hlas.

„Je nám velikou ctí vás tady přivítat, veleslavný Kapitáne Blázne.“

„Cože?“ ozvalo se několika hlasy současně.

„Signaturu vašeho motoru máme v databázích a pan Jednooký už nám dal vědět, že přiletíte. Tak vítejte v našem malém umělém ráji. Detaily vaší návštěvy probereme v klidu dole u baru. Souřadnice pro přistání obdržíte zanedlouho. Opravdu se na vás hrozně moc těšíme.“

Reprodukter znovu zapraskal a umlkl.

„Šéfe, rozuměl ste tomu?“ nechápal Pong.

„Celkem jo, bezpečnost na nejvyšší úrovni. Myslím, že si užijeme pořádnýho luxusu pro pracháče,“ zachechtal se Blázen.

„Můj vůdce, naprosto s vámi souhlasím,“ řekl Kokot a potvrdil přijetí dat. Zamířil s Kapkou do atmosféry planety a provedl několik obletů nad zelenými lesy a modrými vodami, kterým dominovalo pohoří s chrámy. Města byla postavená ve stylu Musků v souladu s přírodou, takže nijak nevyčnívala a byla plná zeleně. Nebe křížovalo ptactvo mnohých druhů a různé létavé stroje s pasažéry či náklady.

„To je naprostý ekologický ráj,“ kroutil hlavou Blázen nad tou nádherou.

„Něco takového jsem ještě nikdy v životě neviděla,“ souhlasila Urga.

„Můj vůdce, jdeme na přistání,“ oznámil Kokot a zamířil k přistávací ploše mezi zelení.

Kapitán Blázen vyšel z Kapky jako první, kouřil brko a za ním kráčel Pong s Kokotem.

„Vítám vás tady vzácní hosté. Jméno mé jest Klement, jsem Musk a budu vám zde průvodcem,“ představil se muž, jehož hlas už znali.

„Naprosto úžasný místo,“ zcela upřímně pochválil planetu Blázen.

„To teda je, navíc je strašně bezpečný, jelikož se sem dostane málokdo a u vás můžeme vynechat bezpečnostní prověrku, jestli nejste kloni,“ řekl Klement.

„Cože? Jak kloni?“ rozčílil se Pong.

„Sem nesmí žádný klonovaný organismus, ale vy už ste dávno prověřený,“ odpověděl hostitel.

„Jak sem nesmí kloni?“ přešel Pong z rozčilení do nechápaní.

„Když už to tady postavit, tak proč ne se vším luxusem? Ryby, ptáci, jeleni a vůbec všechno živý je zde normálně rozmnožený,“ vysvětloval Klement.

„I děvky?“ vykřikl Pong.

„I děvky. O tvý nadrživosti jdou legendy a holky se na tebe fakt moc těšej,“ zasmál se Klement a zvědavým zrakem prohlížel posádku.

„Nejlepší bude, když vás ubytuju a pak si půjdeme sednout do našeho nejlepšího podniku a tam mi povíte, proč jste tady,“ řekl a počkal, až hosti přestanou s kocháním. Potom vyrazili na prohlídku ráje.

Mimozemský ráj věru napohled, kde bylo všechno dokonale dotažené do nejmenšího detailu. Trávníky podle pravítka, domy bez jediného kazu a výzdoba byla decentní, ale puntičkářská.

„Ty vole, motýli,“ kochala se Urgha u vzrostlého maliníku.

„Má drahá, tohle jsou modrásci, na Zemi dávno vyhynulý druh. Děláme sběr vzorků vždycky, když objevíme osídlenou planetu, protože nikdy nevíte, co se může stát. Domorodci vyspějí a sežerou všechno živý, nějaký magor se rozhodne zničit život nebo stačí hloupá kosmická srážka a všechno zmizí. No a my zajišťujeme přežití aspoň něčeho,“ vysvětlil Klement důvod přítomnosti polétavého hmyzu.

„Nádhera,“ řekl Pong a zašlápl pavouka.

„Pongu, ty vole...“ začal mručet Blázen, ale Klement ho zarazil.

„Jak je pánova libost, zrovna pavouci se množí dobře, rychle a ve velkém.“

„Šéfe, slyšel ste.“

„Pongu, jestli máš rád lov, není problém vyrazit do místních lesů plných života,“ dodal průvodce.

„Ty vole, Klémo, to slyším rád. Takovou pravou divočinu k večeři sme nežrali pěkně dlouho,“ zaradoval se Pong.

„A jenom abyste věděl, nemusíte za nic platit. Jste velmi váženými hosty, přátelé Nejvyššího představeného přeci nebudou utrácet. I já sem seděl během inaugurace Mistra Jednookého úplně vzadu a vy vpředu na čestných místech. Ty vole, to byla fakt pařba, o který se ještě furt mluví,“ zasnul se Klement.

„To rádi slyšíme, že máme takový dobrý jméno,“ zasmál se Blázen a nabídl průvodci brko.

Prošli nákupním a zábavním bulvárem plným lidí, mezi kterými se proplétala nadnášející vozítka všeho druhu. Od malých přepravek až po autobusy s turisty na projížďce.

Různorodá směsice obchodů vším zbožím možným voněla jídlem, vonnými tyčinkami, barvivy látek, kořením a skrz tím se neslo vyřvávání obchodníků a o cenu licitujících zákazníků. Všude bylo čisto a luxus byl prosáklý vším.

„Vzdálenost a prověřování návštěvníků přináší takovýhle výhody. Nevypadá to tady jako na planetě čtvrtý cenový kategorie, kde mezi odpadem hledáte jiný odpad,“ řekl Klement, který věděl, co se každému novému příchozímu honí hlavou.

„Prostě tady nechcete kdejakýho debila,“ souhlasil Karlos a s Jackem obhlíželi krámk s cizokrajným alkoholem.

„Hlavně se nikam nerozprchněte,“ zvedl ruku Klement, když viděl, jak mu hosté mizí s očí. Frank objevil obchod s perverzním fetišem, Doktor zmizel v bordelu, Urgha objevila hromadu oblečení a Pong pátral po obchodech s drogama. Doktora ztratili už dávno, Blázen se smál a Kokot s Hongem nechápali.

„Můj vůdce, čemu se smějete?“

„Kokote, ty vole, po dlouhý době tak bezpečný místo, kde se nemusím bát, že se někdo ztratí a nenajde,“ odpověděl Blázen a zapálil nový brko.

„Kapitáne Blázne, máte naprostou pravdu. Všichni jsme zde v databázi, takže v případě zakopnutí o bludný kořen automatizovaný dohledový systém ztraceného najde,“ vysvětlil Klement, „teď si na chvíli sednem a dáme místního lahváče. Pěstujem tady fakt kvalitní chmel.“

„Dobřej nápad,“ souhlasil Blázen.

„Šéfe, je to tady parádní, Doktor zmizel v bordelu a není tady výhradní dodavatel našeho perníku. Co vůbec řešíte?“ přišel po nějaké době Pong do kavárny a objednal pro sebe toho samého lahváče, jehož pil Blázen.

„Ale Pongu, Hong vysvětluje Klementovi, proč se vrátil z mrtvejch a ten tomu moc nerozumí. Tohle prej bude chtít vědce z chrámu,“ odpověděl Kapitán.

„Šéfe, to ať si pánové proberou sami mezi sebou, my svoji část splnili a teď je to v rukou Musků.“

„Pongu, se ještě uvidí. Zmrtvýchvstání není zase až tak vzácná událost a zmrtvýchvstání celý armády je věc, která se musí řádně prošetřit. My na to máme prostředky, ale nějaký čas výzkum zabere,“ řekl Klement.

„Ale my nemáme moc času,“ oponoval Hong.

„Čas je relativní záležitost, teď nás nech pracovat a až se konečně ubytujete, pojeděš rovnou do kláštera. Rozumíš?“

„Klemente rozumím a nebudou do mě zavádět nějaký anální sondy, že ne?“ řekl ironicky Hong.

„Podle toho co budou potřebovat vědět,“ uchechtl se Blázen, který některé výzkumné metody znal z vlastní zkušenosti.

„Tak půjdeme konečně za ubytováním? Zbytek najdeme později,“ promluvil Kapitán po nějaké době, kdy zábava nabrala obrátka a kavárna byla plná opilých lidí. Informace o vzácné návštěvě se rychle rozkřikla a mnoho humanoidních a nehumanoidních tvorů chtělo podpis nebo selfíčko.

„Jdeme, chci si na chvíli natáhnout záda a posádka si stejně dala rozchod už dávno,“ řekl Blázen.

„Už odcházíme?“ přišla zrovna Urgha, která táhla několik velkých nákupních tašek plných oblečení a bot.

„Kapitáne, všechno pravý originální materiály, žádný replikovaný umělotiny. A navíc sem viděla pravou hovězí kůži,“ mluvila rozjařená bojovnice.

„Urgho, vypadáš v sedmém nebi,“ rozesmál se Pong.

„Nojo, jako mužskej tohle neoceníš,“ odpověděla Urgha s roztomilým úsměvem v obličeji.

„Jo, konečně právě odcházíme navštívit hotel,“ řekl Blázen a s čerstvě ubaleným brkem vyšel na bulvár. Bleskům fotoaparátů nemohl uniknout.

Dostali parádní apartmán v posledním patře, s venkovní vířivkou a výhledem na celé město včetně vzdáleného okolí.

„Tyhle pokoje si vždycky bere Jednooký, když přijede. Nejsou úplně nejlepší, ale Nejvyšší má v oblíbě místní vyhlídku,“ uvedl je Klement do apartmá.

„Tomu věřím, co bude teď?“ zeptal se Blázen.

„Teď si dělejte co chcete, já odvezu Honga do kláštera a večer je v Majáku párty pro místní honoraci, jste zvaní, tak můžete přijít,“ ukázal Klement rukou na kopec, jehož vrchol zdobila mohutná věž se signalizačním zařízením umístěným na její špici.

„Až mejdan začne, rozsvítí se a začne zářit do okolí. Velká hra světel,“ řekl ještě a pak odešel s Hongem pryč.

Hlavní chrámová laboratoř byla na nejvyšší hoře planety a Hong s Klementem k vrcholu rozhodně nestoupali úbočím stezkou pro poutníky. U chrámové letištní plochy již nervozně očekávala skupina vědců v mnišských hábitech jejich příletu.

„Vítám vás tady, vy budete asi Hong. Půjdeme rovnou do laboratoře,“ přivítal je jeden z nich.

„Jo, sem,“ odpověděl Hong a šel za vědcem.

Přešli celý areál k věži ve tvaru magické houby.

„Nehodláte použít anální sondy, že ne?“ ujistňoval se Hong.

„Slyšel jsem, že prý spěcháte,“ promluvil vědec.

„Samozřejmě, že spěcháme, to má nějaký vliv?“ nechápal Hong.

„Docela jo, análníma sondama testy urychlíme, jinak by trvaly déle a byly by více bolestivé,“ odpověděl muž v bílém plášti.

„Aha,“ zarazil se Hong a omylo ho horko.

„Nebude to tak hrozný, nejdřív ověříme, že jsi opravdu prošel světem mrtvým a pak proberem ostatní,“ zasmál se vědec a otevřel dveře do věže.

Párty v majáku jela na plný koule, když přišel Hong s Klementem.

„Kapitáne Blázne, naše testy prokázaly Hongův příchod ze světa mrtvých. Další problém je, že si nevymýšlí a náš svět čeká příchod mohutné armády zmrtvýchvstalých. Informovali jsme Nejvyššího představeného a vyhlásili nejvyšší pohotovost. Pokud se mají objevit tady, tak ať sme připravení.“

„Klémo, žádný překvapení. Když už se nám něco děje, tak se dějou zasraně divný věci. Kolik máme před sebou klidných chvil?“ řekl přiopile Blázen.

„Pár hodin maximálně,“ odpověděl Klement a otevřel lahváče.

V monitorovacím středisku v hlavním chrámu začalo blikat několik světel.

„Co se děje?“ řekl první operátor.

„Nevím, nepamatuji si, že by někdy tyhle kontrolky svítily,“ odpověděl druhý.

„Dobře. Víme, kde máme manuál?“

„Vůbec netuším, nejspíš někde ve skříni.“

„Tak ho musíme najít, snad nenastal nějaký průser.“

Obsluha dohledu odešla ke skříním a policím a začala pátrat po dokumentu. Hledání jim trvalo docela dlouho, protože museli projít opravdu hodně knih, šanonů a desek. Asi po dvou hodinách první operátor radostně zakřičel.

„Konečně trefa,“ svíral v ruce starou zašlou brožuru s nápisem „*Manuál k použití*“.

„Doufám, že tam bude něco užitečného, ani sem netušil, že k tomuhle prehistorickému přístroji existuje jakýkoliv papír,“ řekl druhý.

„Nevím,“ otevřel první operátor brožuru a rozložil nákres ovládací plochy. Oba dva se nad něj sehnuli a studovali umístění signalizačních diod.

„Hele, tohle by mohly být ony,“ ukázal první operátor na papír.

„Mohly by být,“ zkontroloval umístěn druhý, „teď už jen zjistit, co vlastně znamenají.“

„To už jednoduše můžeme zjistit pomocí rejstříku,“ listovala první obsluha knížkou, dokud nenarazila na požadované číslo stránky.

„Moment, tomu nějak nerozumím,“ četl nechápavě vysvětlovací text.

„Čemu nerozumíš?“ vytrhl mu druhý brožuru z ruky.

„Ty vole, co to jako má znamenat?“ nevěřil svým vlastním očím, když viděl strohý text.

„*Blikání kontrolky č.643 označuje jev, který probíhá ve monitorovaném prostředí a je znám jako ‚zmrtvýchvstáních‘.**“

„Co znamená ta hvězdička?“ přemýšlel první a listoval k seznamu příloh.

„Hm, tak tu píšou, že systém automaticky odeslal informace na ústředí a my nemáme propadat panice. Prej není nikdy předem jasný, jakými projevy bude událost doprovázena a je možné zničení poškozené části vesmíru. Čím víc diody blikají, tím větší jev.“

„Cože?“ vytrhl mu druhý muž manuál z ruky.

Asi třikrát si přečetl poznámku, než promluvil.

„Musíme každopádně okamžitě informovat místního představeného. Víme, kde se právě nachází?“

„Je na Majáku a účastní se docela velkolepý akce. Navštívil nás sám Kapitán Blázen s celou posádkou,“ odpověděl mu první operátor.

„Ale hovno, tam bych chtěl bejt a co tady vůbec chce?“ udiveně vykřikl kolega.

„Přijel s nějakým šikmookým, kterýho sem viděl s Klementem na druhý straně areálu u houbový věže.“

„Tak to se děje něco hrozně důležitýho a my musíme vyrušit představenýho. Kde je vysílačka?“

V kupoli podniku jménem „Maják na konci vesmíru“ byl mejdan v plném proudu, když představeného vyrušil sekretář s telefonem v ruce.

„Představený, je to hrozně důležité.“

„Dej to sem,“ hmátla hlava místního chrámu po komunikačním zařízení.

„Co se děje?“ zeptal se a chvíli poslouchal.

„Jestli to máte ověřený manuálem, tak jsme právě svědky velké události. Zůstaňte u dohledu, čekají nás zajímavé časy,“ řekl a odložil telefon. Podíval se po Bláznovi, Pongovi, Kokotovi, Urghze a Hongovi.

„Tak to začalo,“ sebral Bláznovi brko a koukl vzhůru. Nebe právě zasvítilo ochranným silovým polem, které spustila planetární ochrana.

Na okraji sluneční soustavy několik satelitů zaznamenalo změny ve vysokofrekvenčních hladinách radiového spektra a v okolí několika trpasličích planetek začalo docházet k změnám na subatomární

úrovni. Objevilo se drobné chvění a vesmírné objekty začaly vibrovat. Nejdříve nebylo nic vidět, ale zakrátko vibrace zesílily a planety se třásly rychleji a rychleji.

Nakonec se v jednom okamžiku rozpadly a místo nich zjevily děsivě vyhlížející kosmické lodě. Hrozivého vzezření jim dodával temně černý nátěr, který odrážel minimum světla a velké množství gigantických ornamentů od kostí, lebek až po umělecky náročná zobrazení všelijakých pekelných scén.

Takovýchto jevů v okolí planetární soustavy proběhlo velké množství a družice vracely do ústředí gigabajty dat, která dokázal hlavní počítač v reálném čase horko těžko zpracovat.

V chrámové hale probíhalo setkání vedoucích jednotlivých vědeckých týmů a náboženských špiček. Do toho kouřil jointy Blázen a Pong šňupal perník. Hong s Kokotem měli na starosti lahváče, aby během porady nikomu nevyschlo.

„Právě nastala situace, která nenastala několik tisíc let a my musíme vymyslet plán, jak odsud dostat hlavně Kapitána Blázna s posádkou,“ řekl jasným hlasem představený. Jeden z vědců vstal.

„Vážení, máme problém a jediný naše štěstí je, že nás Hong informoval o několik hodin dříve, takže Nejvyšší představený pan Jednooký zná naši situaci. Já doufám, že nám pomůže armáda.“

„No jak kurva jinak, znovu je zabijem,“ hlasitě souhlasil Pong.

„To nepůjde tak snadno. Zmrtvýchvstání není ještě důvod znovuoživlé zabít. Pro jejich zabití musí být nějaký důvod,“ nesouhlasil představený.

„Tak si ňákej důvod najdem, to není problém,“ odsekl Pong.

„Nic není tak jednoduché, i stéblo trávy může způsobit velkou vlnu,“ odpověděl moudrem představený, „ale nejdřív si s nima musíme promluvit. Musíme vědět, proč přišli zpět mezi živé.“

„Helejte, s těma zmrđama nebyla řeč už tenkrát, tak teď nebude už tuplem vůbec. S nima není co řešit,“ oponoval nasraně Pong, ale musel se prozatím podřídít.

Postava v temné kápi s temnou dírou místo obličeje kráčela kovovou chodbou zdobenou násilnými výjevy. Došla k velkým kovovým dveřím, dvě kostry v uniformě srazily paty k pozdravu a otevřely. Temný stín vstoupil na můstek kosmické lodi a šel k velkému velitelskému křeslu v podobě pekelného trůnu.

„To je hrozný, snad není celá naše armáda složená s kostlivců,“ temně zamručela postava.

„Mocný Matkopíchači, vždyť jsme se domluvili, že naše osobní garda bude pro větší efekt vypadat jako kostlivci,“ řekla temně jiná postava v kápi, která vyšla ze stínu a za ní další.

„Vohnoute, ty furt musíš mít blbý poznámky. Sme všichni?“ zeptal se temně Matkopíchač.

„Šílený Matkopíchači, tvůj velkolepý geniální plán vyšel a sme tu všichni. Análník, Šoustal, Pičín, Kokot i Sráč,“ odpověděl temně Vohnout.

„Výborně, tak to oslavíme pořádným rituálem. Máme tu někde aspoň chlast?“ pokračoval temným hrdelním hlasem Matkopíchač.

„Strašný vládce temnot, obávám, že ten se nezhmotnil a musíme ho někde sehnat,“ odpověděl opatrně Vohnout.

„Doprdele, sežeň Ničitele světů a někdo kontaktujte toho vykastrovaného debila Ho, musíme co nejdřív vyplenit nějakéj lihovar a bordel.“

„Já sem tady i s Klaunem a jsem připraven ničit a zabíjet,“ zamručel Ničitel světů.

Vrchní eunuch Ho si šáhl mezi nohy, aby se ujistil, že je vše při starým.

„Zakázaný císaři, ste v pořádku?“ promluvil.

„Jsem, ale tahle loď je strašně strašidelná,“ odpověděl Zakázaný císař, který byl oblečen jen ve spodcích.

„Víte pane, že to bylo přání těch pošahanejch trpajzlíků, který si hrajou na temný kretény,“ řekl Ho.

„Já vím a budem s nima muset ještě chvíli spolupracovat, toho zmrda Blázna chci vidět mrtvého,“ nasraným hlasem odsekl císař. Vrchní eunuch mezitím vyřídil příchozí hovor.

„Mocný císaři, nechci vám skákat do řeči, ale Matkokokot vzkazuje, že nemáme žádnéj chlast, drogy ani děvky, tak nutně musíme vyplenit nejbližší planetu.“

„To je debil, budu se držet dál. Zábavu si musí vyřešit sám,“ zakroutil hlavou císař a usadil se do císařského křesla. Eunuch Ho zaujal pozici u řízení.

„Moment, Matkopíchači, na tyhle podmínky fakt nemůžeme přistoupit. Si se normálně posral,“ se smíchem ukončil chrámový představený hovor.

„Ten šašek si myslí, že se vzdáme a dobrovolně vydáme veškerej chlást, drogy a děvky,“ řekl shromážděným a nepřestával se smát. Za chvíli nebyl sám, protože záchvatem smíchu trpěli všichni přítomní.

„Šéfe, se ten debil v tom onom světě úplně pomátl,“ pověděl Pong, který už věděl, že jeho hvězdný čas přichází.

„Možná. Nebo je taky žene touha po krvi a pomstě,“ řekl Blázen a zapálil jointa zrovna ve chvíli, kdy do silového pole narazila atomovka. Barevný ohnivý efekt vyvolal v účastnících párty jástot.

„Už je to tady znovu, to je v prdeli,“ zakroutil hlavou a pořádně potáhl.

„Vy ste už něco podobnýho jednou zažili, že?“ řekl představený a kochal se ohňostrojem.

„Nojo, stejná parta, stejný způsoby,“ povzdechl Blázen.

„Šéfe, co budu dělat?“

„Pongu, to samý co posledně. Pařit, dokud nás to bude bavit,“ odpověděl Blázen a otevřel dalšího z nekonečné řady lahváčů.

„Jo, a řekni to všem,“ dodal.

V chrámovém operačním středisku přijala obsluha zprávu z centrály.

„Tak prej si máme pomoci sami, ani vyplnění není důvod pro vyslání armády,“ pověděl operátor stručně kolegům.

„Takže máme před sebou dlouhou párty, měli bysme předělat pracovní kalendář a znovu přerozdělit směny. Chci jít zkusit na Maják získat podpisy Kapitána Blázna a jeho posádky,“ řekl někdo.

„Tak moment, služby se musí rozhodit teď, protože jindy už nebude příležitost,“ vykřikl kdosi další. Skupina operátorů se vrhla ke svým počítačům a zabírali termíny systémem ‚*kdo dřív přijde, ten dřív bere*‘.

„Další směna bude pěkně nasraná,“ podotknul jakýsi hlas.

„Pokud vůbec někdo přijde,“ rozesmál se kdosi a popravdě řečeno, tahle odpověď u všech postupně vyvolala obdobný cynický smích.

„Helejte, něco vám ukážu,“ řekl solidně rozjetý představený, „před pár týdny naši inženýři vylepšili silové pole a číhejte jak.“

„Cože?“ naklonil se k němu Blázen, protože si nebyl jist tím, jestli rozuměl správně.

„Silové pole funguje jako promítací plátno. Původně to mělo bejt maskování, jako abysme nebyli z větší dálky vidět, ale vyšlo z toho tohle,“ smál se představený a stiskl jedno z tlačítek na svém komunikátoru. Silové pole zablikalo a několikrát změnilo barvu. Pak se objevil obraz.

Reklamní znělka zvala hosty k návštěvě nejbližšího nejluxusnějšího podniku v celém širém známém vesmíru. Lepé přenádherné děvy nahoře a dole bez lákaly k plným stolům jídla a pití.

„Lesy, vody a vzduch oplývá pravým neklonovaným životem v plné síle a neexistuje druh, který se nesmí lovit, protože by byl chráněný. Zvláště krevety jsou vypečené,“ zakousla se do pochoutky nahá děva pod palmami na břehu průzračného moře plného života. Další stříh.

Tentokrát se objevil přímý přenos z Majáku. Představený místního kláštera zamával do kamery a obyvatelé spustili na pozdrav mohutný ohňostroj. Poté kamera přejížděla z jednoho významného hosta na druhého, než zastavila u nejdůležitějšího návštěvníka.

Kapitán Blázen přestal kouřit brko, pozvedl ruku s lahváčem a promluvil.

„Nazdar vy debilové tam nahoře, to zkoušíte podruhé? Se ten Ničitel hoven posledně nepoučil?“

(poznámka zapisovatele: protože ve vesmíru není nic slyšet, proběhl pozdrav formou titulků)

„No to se posral ten zmrld jeden zasranej. To mě vopíchej do nosu, ale to si dělá zkurveně špatnou prdel,“ temně zahučel Matkopíchač, když dočetl Bláznův pozdrav. Postavil se, zaklonil hlavu a

začal hrůzně řvát. Postupně se k němu přidávali ostatní, až nakonec řvali tak mocně, že se kovové kosti lodí otřásaly.

„Co to děláte, dementi?“ křičel nějakou chvíli z reproduktorů eunuch Ho.

„Sme nasraný,“ odpověděl temně Matkopíchač, když přestali temně řvát.

„Fajn, taky sem to čet a nevysere se na to? Tahle parta je tvrděj voříšek a jestli by nebylo lepší připravit pořádněj plán, sehnat spojence, uplatit zrádce. Prostě tak jak se to v normální realitě normálně dělá. Co vy na, Temný kokoti?“ pověděl Ho.

„Co ty nám mamrde budeš rozkazovat, máme hromadu zbraní a zkusíme zaútočit naprosto vším. Počkejte na rozkazy, rozumíte? Nechcete s náma vyjebat, že ne?“ mručel Matkopíchač, tón hlasu měl opravdu hrozivý a prst položený na spoušti.

„Mám vás všechny zaměřený, tak nic nezkoušejte,“ dodal ještě temně, než ukončil spojení.

„S těma dvěma budou v budoucnu asi ještě problémy. Nespouštějte z nich oči a prsty ze spouští. Teď se všichni připraví ke společné palbě. Vyzkoušíme nejdřív konvenčnější zbraně,“ vydal Matkopíchač rozkaz.

Uběhlo pár minut a všechny lodě flotily zmrtvýchvstalých byly připraveny k palbě.

„Vymrdejte s nima, hned teď!“ vydal další příkaz a k planetě zamířila mohutná salva všemožných střel.

„Šéfe, neuvěřitelná paráda,“ řekl Pong, když střely vybuchly a neodolal nutkání políbit Urghu.

„To teda je,“ souhlasil Blázen a musel uznat, že něco takového ještě v životě neviděl. Když exploze ustaly a silové pole mohlo zase zobrazovat pohyblivý obraz, představený pustil krátké video s nahými roztleskávačkami, které pily lahvové pivo a předváděly různá výsměšná gesta k ponížení nepřítelů.